

РЕШЕНИЕ

№ 272

гр. Шумен, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XIV-И СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимир М. Кръстев

при участието на секретаря Ф.Д.А.
като разглежда докладваното от Красимир М. Кръстев Административно наказателно дело № 20213630201429 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 38-63/21.07.2021 г. на Председателя на ДАНС /Държавна агенция за национална сигурност/, с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл. 116 ал.3 т.3 от ЗМИП /Закона за мерките срещу изпирането на пари/ на “Микро Кредит” АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. София, район „Младост“ бул. „Цариградско шосе“ № 137, ет.3, ап.2, представлявано заедно и поотделно от изпълнителните директори Г.А.А. ЕГН ***** и В.М.В. ЕГН ***** е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 лева. В жалбата си жалбоподателят моли съда да отмени наказателното постановление за допуснати съществени нарушения на ЗАНН, които не могат да бъдат санирани. В съдебно заседание се явява процесуален представител, който поддържа депозираната жалба и представя писмени бележки. Моли за адвокатско възнаграждение

За административно-наказващият орган, издал НП, се явява Т.П. – упълномощено лице с юридическо образование. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, и да потвърди НП като излага доводите си затова. Счита, че извършването на нарушението е доказано по безспорен начин, както и, че не са налице съществени процесуални нарушения. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл. 84 от ЗАНН, във вр. чл. 320 от НПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните правни съображения:

ШРС, след като взе предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Санкционираното юридическо лице – “Микро Кредит” АД с ЕИК ***** е със седалище и адрес на управление гр. София, район „Младост“ бул. „Цариградско шосе“ № 137, ет.3 , ап.2 и се представлява заедно и поотделно от изпълнителните директори Г.А.А. ЕГН ***** и В.М.В. ЕГН *****.

На 28.07.2020г. Директора на ДА „Национална сигурност“ САД „Финансово разузнаване“ издал заповед рег. № ФР-9-100/28.07.2020г. за извършване на проверка на място на задължено лице по чл. 4 от Закона за мерките срещу изпиране на пари /ЗМИП/. Било разпоредено длъжностни лица от агенцията да извършат проверка на „Микро Кредит“ АД с ЕИК ***** като целта на проверката била установяване изпълнението на задълженията на финансовата институция, съгласно изискванията на глава втора на ЗМИП през периода 01.01.2019г. до 12.08.2020г. включително.

Резултатите от извършената проверка били обективирани в Констативен протокол за проверка на място по закона за мерките срещу изпирането на пари – рег. № ФР-10-928. По време на проверката били проверени множество кредитни досиета на клиента на институцията между които и досието на кредитополучателя Ю.А.. Било констатирано, че на 31.07.2019г. в гр. Шумен е сключен Договор за заем „Микрокредит“ № 9002-00001252 между: “Микро Кредит” АД с ЕИК *****“, в качеството на заемодател от една страна и Ю.А. ЕГН ***** , като заемополучател от друга страна.

Със сключването на договора за заем между гореописаните страни се установява делово взаимоотношение по смисъла на §1, т.3 от ДР на ЗМИП.

Разпоредбата на чл. 15 ал.1 от ЗМИП задължава лицата по чл. 4 от ЗМИП да идентифицират клиентите и да проверят тяхната идентификация преди установяването на делови взаимоотношения по чл. 11 ал.1 т.1 от ЗМИП.

Като задължено лице по чл. 4 т.3 от ЗМИП, жалбоподателя е бил длъжен да идентифицира Заемополучателя по Договор за заем „Микрокредит“ № 9002-00001252/31.07.2019г. – Ю.А. преди сключването на същия договор, съгласно изискванията на чл. 53 ал.1 от ЗМИП, а именно – чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него.

Във връзка с идентификацията на клиента Ю.А., ЕГН ***** , от страна на дружеството жалбоподател на проверяващите било представено само копие на разрешение за пребиваване № 700998120, издадено на 21.11.2017г. от МВР – София, валидно до 22.10.2022г.

Изрично в §1, т.12 от Д.Р. на ЗМИП е посочено, че разрешението за пребиваване не е официален документ за самоличност, а съгласно чл.3 ал.4 от Закона за българските лични

документи (ЗБЛД) документите за пребиваване удостоверяват само правото на пребиваване на територията на Република България.

Видно от представените документи „Микро Кредит“ АД не е идентифицирало клиента си Ю.А., чрез официален документ за самоличност и не е снело копие от него, преди сключване на договора за заем. Проверяващите сметнали, че след като не е идентифицирало чрез официален документ за самоличност Ю.А., гражданин на Руска Федерация, преди подписване на договор за заем „Микрокредит“ № 9002-00001252/31.07.2019г. на 31.07.2019г. в гр. Шумен, същото е извършило административно нарушение на чл. 53 ал.1 вр. чл. 15 ал.1 от ЗМИП.

В хода на извършваната проверка били установени над 5 броя нарушения в рамките на една година на разпоредбата на чл. 53 ал.1, вр. чл. 15 ал.1 от ЗМИП, което съгласно §1, т.15 представлява системно нарушение и е деяние наказуемо по чл. 116 ал.3 т.3 от ЗМИП.

На 02.09.2021г. съставения констативен протокол бил връчен на единия от изпълнителните директори на дружеството жалбоподател, а именно Г.А.

Въз основа на установените факти в констативния протокол, същия ден бил съставен и връчен акт за установяване на административно нарушение № ФР-10-933/02.09.2021г., като актосъставителят е посочил, че с горното деяние е нарушена разпоредбата на чл. 53, ал. 1, във вр. с чл. 15 ал.1 от ЗМИП. Актът е бил съставен в присъствие на единия от управителите на дружеството – нарушител, като последният подписал акта без възражения. В следствие, дружеството - жалбоподател се е възползвало от законното си право и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН е депозирало писмени възражения с вх. № ФР-11-1742/12.02.2021Г. Разгледани по същество, АНО ги е приел за неоснователни. Въз основа на така съставения акт и съобразявайки материалите в административно-наказателната преписка е издадено наказателно постановление № 38-63/21.07.2021 г. на Председателя на ДАНС /Държавна агенция за национална сигурност/, с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл. 116 ал.3 т.3 от ЗМИП /Закона за мерките срещу изпирането на пари/ на “Микро Кредит” АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. София, район „Младост“ бул. „Цариградско шосе“ № 137, ет.3, ап.2, представявано заедно и поотделно от изпълнителните директори Г.А.А. ЕГН ***** и В.М.В. ЕГН ***** е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 лева за нарушение по чл. 53, ал. 1, във вр. с чл. 15 ал.1 от ЗМИП

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени доказателства и от разпита в съдебно заседание на свидетелите Р. АЛ. Т., М. ОГН. В. и Г. К. М., както и от присъединените на основание разпоредбата на чл. 283 от НПК писмени доказателства. При преценка на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Т., В. и М., съдът намира, че същите следва да бъдат кредитирани изцяло, доколкото са присъствали по време на извършване на проверката на дружеството - жалбоподател и пресъздават пряко възприетите от тях факти и обстоятелства касателно неизпълнението на финансови изисквания. Освен това показанията

им са последователни, безпротиворечиви и логични, а и се потвърждават от останалите събрани доказателства. Още повече, доколкото посочените свидетели не са се намирала в никакви особени отношения с представляващия дружеството - нарушител, от които да извличат ползи от твърденията си, същите не могат да се считат за заинтересувани или предубедени, при което за съда не съществуват основания да не кредитира дадените показания и приема същите за достоверни и правдиви.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Наказателното постановление № 38-63/21.07.2021 е издадено от компетентен орган - от Председателя на ДАНС гр. София, на основание разпоредбата на чл. 123, ал. 2 от ЗМИП съобразно която директора на агенцията или оправомощени от него лица осъществяват правомощия на административно-наказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 от ЗАНН. При извършената проверка настоящият съдебен състав не намери в административно-наказателното производство да са били ограничени процесуалните права на дружеството - жалбоподател и същото е имало възможността да упражни правото си на защита в пълен обем. Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност и са били надлежно предявени на нарушителя. Притежават необходимото съдържание по чл. 42 от ЗАНН и чл. 57 от ЗАНН.

Производството е от административно - наказателен характер, при което е необходимо да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в акта лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху административно наказващия орган. Според разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН административно нарушение е това деяние /действие или бездействие/, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред.

По отношение на субективната страна, доколкото е ангажирана отговорността на юридическо лице, в тази връзка съдът съобрази обстоятелството, че предвидената в чл. 83 от ЗАНН имуществена отговорност на юридическо лице за неизпълнение на задължение към държавата или общините е обективна, безвиновна. Наказващият орган, при преценка дали е извършено нарушение не следва да взема предвид наличието или липсата на вина у нарушителя, нито да определя нейната форма. За налагане на имуществената санкция е необходимо само да се установи задължението на юридическото лице или едноличния търговец, което не е изпълнено, като не се търси виновно поведение на конкретно физическо лице.

Ето защо, съдът намира, че от всичко изложено до тук се доказва по безспорен начин, че дружеството - жалбоподател, след като не е изпълнило изискванията на закона при осъществяване на дейността си е нарушило изискванията на чл. 53 ал.1 вр. чл. 15 ал.1 от ЗМИП.

За това нарушение административно-наказателната разпоредба на чл. 116, ал. 3 т.3 от ЗМИП предвижда административно наказание "имуществена санкция" в размер от 20 000 лв. до 10 000 000 лв. за, който извърши или допусне да се извърши нарушение по чл. 53, като нарушението е тежко или системно. Това е така тъй като на 29.01.2019г.1 30.03.2029г., 04.06.2019г. и 18.06.2021г. „Микро Кредит“ АД е извършило нарушения от един и същи вид, установени с АУАН № ФР-10-929/09.02.2019г., АУАН № ФР-10-930/09.02.2019г. АУАН № ФР-10-931/09.02.2019г. и АУАН № ФР-10-932/09.02.2019г. Извършените нарушения са от един и същи вид с описаното в настоящото НП нарушение, установено с АУАН № ФР-10-933/09.02.2019г.

В тази връзка съдът счита, че в настоящия случай именно дружеството - жалбоподател се явява в качеството на финансова институция, задължена по чл. 4т.3 от ЗМИП, тъй като именно „Микро Кредит“ АД е юридическото лице, което подписва и раздава финансови кредити. В настоящия казус дружество - жалбоподател не е изпълнило вменените му от държавата чрез ЗМИП задължения свързани с отпускането на финансови кредити и съответно на разпоредбата на чл. 83 от ЗАНН административно-наказателната му отговорност е обективна и безвиновна.

Административно - наказващият орган правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, действал е законосъобразно, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в минималния размер, предвиден в посочената по-горе разпоредба, като съдът намира, че по този начин ще бъдат изпълнени целите, предвидени в чл. 12 от ЗАНН.

Настоящият съдебен състав споделя аргументите на административно-наказващия орган, че в процесния случай не следва да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, каквото е едно от алтернативните искания на жалбоподателя. От целта и обществената значимост на нарушената законова разпоредба, следва да се приеме, че деянието е засегнало обществените отношения свързани с мерките на държавата за предотвратяване на изпирането на пари. В тази връзка е неприложима нормата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като извършеното деяние не е с по-ниска степен на обществена опасност и не се касае за маловажен случай, пред вид характера и целите на ЗМИП. Наложената имуществена санкция е в минималния предвиден от закона размер.

Предвид направеното искане от страна на процесуалния представител на административно-наказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът съобрази, че съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал. 3 от ЗАНН](#) /обн. ДВ, бр. 24/29.11.2019 г., в сила от 03.12.2019 г./, в съдебните производства по обжалване на наказателно постановление страните имат право на разноски по реда на АПК. Според нормата на [чл. 143, ал. 3 от АПК](#), когато съдът отхвърли оспорването, както е в процесния случай, тези разноски следва да се възложат в тежест на подателя на жалбата. Относно размера на разноските разпоредбата на [чл. 63, ал. 5 от ЗАНН](#) предвижда, че в полза на юридически лица, които са били защитавани от юрисконсулт /както е в случая за Държавна

агенция „Национална сигурност“/, се присъжда възнаграждение в определен от съда размер, който не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. Доколкото в представените и приети в открито съдебно заседание писмени бележки не е посочен конкретен размер на поисканото юрисконсултско възнаграждение, а и в съдебно заседание не е представен списък на разноските, то съгласно разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя възнаграждение на юрисконсулта, представляващ административнонаказващия орган – Държавна агенция „Национална сигурност“ гр. София по делото, в размер на 100 /сто/ лв., която следва да се присъди в тежест на дружеството - жалбоподател, която сума следва да се заплати от последния по сметка на Държавна агенция „Национална сигурност“ гр. София.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-63/21.07.2021 г. на Председателя на ДАНС /Държавна агенция за национална сигурност/, с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл. 116 ал.3 т.3 от ЗМИП /Закона за мерките срещу изпирането на пари/ на “Микро Кредит” АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. София, район „Младост“ бул. „Цариградско шосе“ № 137, ет.3, ап.2, представлявано заедно и поотделно от изпълнителните директори Г.А.А. ЕГН ***** и В.М.В. ЕГН ***** е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 лева, **като правилно и законосъобразно.**

ОСЪЖДА на “Микро Кредит” АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. София, район „Младост“ бул. „Цариградско шосе“ № 137, ет.3, ап.2 **ДА ЗАПЛАТИ** на Държавна агенция „Национална сигурност“ гр. София “ сумата от 100 /сто/ лева, представляващо юристконсултско възнаграждение

Оставя без уважение искането на “Микро Кредит” АД с ЕИК ***** за присъждане на адвокатско възнаграждение, като неоснователно.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ШАС в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____